

Arrest

nr. 71 847 van 14 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 april 2011 tot weigering van visum gezinshereniging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANDEN BOSSCHE, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, dient op 14 mei 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

Verzoekster was op 7 januari 2009 gehuwd met de heer A.T., van Ivoriaanse nationaliteit, die op 23 februari 2006 in België erkend werd als vluchteling.

Op 6 augustus 2009 wordt deze aanvraag geweigerd omdat de echtgenoot van verzoekster nog gehuwd is met iemand anders.

Op 18 maart 2010 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een visum gezinshereniging bij de Belgische ambassade in Dakar (Senegal).

Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde ambtenaar de beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing: er is nood aan aanvullende documenten of er wordt informatie gevraagd.

Op 15 september 2010 biedt verzoekster zich aan bij de ambassade van België te Dakar.

In september 2010 vindt er een e-mailcorrespondentie plaats tussen een maatschappelijk assistente van verzoeksters echtgenoot en een medewerkster van de Dienst Vreemdelingenzaken. Daaruit blijkt dat de maatschappelijk assistente op 27 september 2010 op de hoogte werd gebracht van de beslissing tot uitstel en dat er een overlijdensakte van de vroegere echtgenote van verzoeksters huidige echtgenoot wordt voorgelegd.

Op 1 oktober 2010 neemt de gemachtigde ambtenaar de beslissing tot uitstel van het nemen van beslissing wegens administratief onderzoek.

Op 1 oktober 2010 wordt advies gevraagd aan het parket van de procureur des Konings.

Op 5 oktober 2010 wordt de maatschappelijk assistente die de echtgenoot van verzoekster in België bijstaat, er schriftelijk van op de hoogte gebracht dat er op 1 oktober 2010 een beslissing tot uitstel is genomen. Op 22 oktober 2010 laat deze maatschappelijk assistente het volgende weten aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Betrokkenen vragen zich af of dit dossier nog steeds in behandeling is? Op 5/10/2010 hadden we namelijk reeds vanuit jullie diensten vernomen dat het dossier in behandeling is en dat er nog geen beslissing werd genomen.”

Op 19 april 2011 wordt aan de raadvrouw van verzoekster meegedeeld dat er op 1 oktober 2010 een beslissing tot uitstel werd genomen omdat advies werd gevraagd aan het parket van de procureur des Konings.

Op 20 april 2011 wordt de echtgenoot van verzoekster in België gehoord.

Op 26 april 2011 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk.

Op 29 april 2011 neemt de gemachtigde ambtenaar de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Op basis van artikel 10,§1, al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, werd er een visumaanvraag ingediend door mevrouw K. N., geboren te C., van Guinese nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 07/01/2009 werd afgesloten met de heer T. A., geboren te B., erkend vluchteling van Ivoriaanse origine;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk

niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat eert dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 148 bis van het B.W. van toepassing is:

Het administratieve dossier bevat de volgende elementen:

De heer T. kwam in 2008 naar België waar hij op 23/02/2008 werd erkend als vluchteling afkomstig uit Ivoorkust. De man verklaarde in zijn asielaanvraag sinds 2001 gehuwd te zijn met T. A. (toen 21 jaar).

Uit de gezinssamenstelling van het CGVS blijkt de man sinds 2002 gehuwd met H. F. °1982, tevens van Ivoriaanse nationaliteit. Deze vrouw overleed op 26/11/2004. Betrokkene verklaarde verder 1 kind te hebben, T. M. (3 maand in 2003)

Op 07/01/2009 huwt de man in Guinea met de aanvraagster.

Overwegende dat uit het verslag van de ambassade (opgesteld aan de hand van een interview met de vrouw) blijkt dat de aanvraagster geen enkele kennis heeft ten aanzien van haar echtgenoot. Ze verklaart verder dat haar man eerder gehuwd was maar dat hij zijn familie "verloren" heet. Aangaande de genaamde T. M. verklaart de vrouw dat dit de naam is van de vader van de man. Mevrouw rept met geen woord over het kind van haar echtgenoot.

Hst dossier bevat evenmin enig bewijs van een duurzame relatie.

Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen in haar advies, opgesteld op basis van het gevoerde onderzoek in België, verder volgende elementen toevoegt:

- snelle gang van zaken: betrokkenen hebben elkaar ontmoet in 2008. Nadien keerde de man begin 2009 nog een keer terug naar Guinee: bij die gelegenheid vond het huwelijk plaats. Ze hebben elkaar voorafgaand aan het huwelijk slechts 1 maal ontmoet, na het huwelijk zagen ze elkaar niet meer terug. De man stelt dat hij zijn echtgenote 3 maal per week belt, maar kan dit niet aantonen,

- vaag ontmoetingsrelaas: betrokkenen hebben elkaar ontmoet in een taxi, die ze gezamenlijk namen. Ze hebben telefoonnummers uitgewisseld en nadien hebben ze met elkaar gebeld,

- onwetendheid over elkaars personalia: de vrouw weet quasi niets over haar man. Ze weet schijnbaar niet dat de man reeds een kind heeft; geconfronteerd met de naam van het kind, zegt de vrouw dat dit de naam van de vader van de man is. Ook de man weet enkele algemeenheden te vertellen over de vrouw. Hij weet niet of ze eerdere relaties heeft gehad,

- gebrek aan gemeenschappelijke taal: de man spreekt Frans en Douala en een beetje Engels en Nederlands; de vrouw spreekt Malenk en een heel klein beetje Frans.

- de man zegt veel foto's te hebben van zijn echtgenote en het huwelijksfeest doch kan er geen voorleggen.

Op basis van de bovenstaande elementen, overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek, besluit het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft.

Overwegende daarnaast dat het huwelijk reeds vermeld staat in het rijksregister van de man. Echter de vermeldingen en overschrijvingen van de burgerlijke stand in de gemeenteregisters zijn in wezen informatief. Uit de eenvoudige vermelding van een huwelijk dat in het buitenland werd afgesloten mag niet worden afgeleid dat dit huwelijk geldig is in België. Het feit dat de huwelijksakte overgeschreven is, vormt op geen enkele manier een belemmering voor de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om over de erkenning van het huwelijk in het kader van een verzoek tot gezinshereniging te oordelen.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient op gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd om "te zeggen voor recht dat bij toepassing van artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 verwerende partij een visum moet afleveren aan verzoekster".

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 10 § 1, alinea 1, 4° juncto artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikel 10 § 1, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt het volgende:

“(…).”

1.1.2. Artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(…)

1.1.3. Uit de samenlezing van artikel 10 § 1, alinea 1, 4° juncto artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de gegevens van het administratief dossier blijkt het volgende:

- dat verzoekster - als echtgenote van een, niet-EU burger met onbeperkt verblijfsrecht - het recht heeft haar echtgenoot te vervoegen;*
- dat verzoekster op datum van 18.03.2010 een visum heeft aangevraagd bij de Diplomatieke post van België te Dakar om haar echtgenoot te vervoegen in België;*
- dat verwerende partij op datum van 01.10.2010 een uitstel van de behandeling van de aanvraag van verzoekster heeft genomen. Dat echter uit het administratief dossier geenszins blijkt dat dit uitstel gemotiveerd werd, noch dat het aan verzoekster werd ter kennis gebracht. Verzoekster heeft alleszins geen enkele beslissing tot uitstel betekend gekregen;*
- dat artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat er ten laatste binnen de 9 maanden na de aanvraag van verzoekster een beslissing in haar dossier moest genomen en betekend worden. Dat dit artikel verder stelt dat verwerende partij tot tweemaal toe het recht heeft de behandelingstermijn van 9 maanden te verlengen met telkens 3 maanden. Ook stelt artikel 12bis § 2 in fine van de Vreemdelingenwet dat indien na het verstrijken van de behandelingstermijn van 9 maanden - eventueel verlengd conform- artikel 12bis § 2, lid 4 van voormelde wet - er dan een machtiging tot verblijf MOET afgeleverd worden;*
- dat de raadsman van verzoekster op datum van 18.04.2011 een faxschrijven naar verwerende partij, waarop geen antwoord voortvloeide (stuk 2);*
- dat verwerende partij pas op datum van 29.04.2011 een "weigering tot toekenning van een visum gezinshereniging" hebben genomen, zijnde nota bene 13 maanden na de initiële aanvraag van verzoekster van 18.03.2010;*
- dat pas op datum van 05.05.2011 de bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend;*

1.1.4. In casu betekent dit dat verwerende partij 13 maanden de tijd genomen heeft om een eindbeslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Immers, verzoekster betwist ten stelligste dat zij een beslissing tot uitstel betekend zou hebben gekregen zodat die bijkomende termijn van 3 maanden conform artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet voor verzoekster niet is beginnen lopen. Dit betekent met andere woorden dat de termijn van 9 maanden om een eindbeslissing te nemen in haar dossier reeds verstreken was op datum van 19.12.2010. Zelfs in de veronderstelling dat de bijkomende termijn van 3 maanden moet worden gerekend aan de 9 maanden behandelingstermijn van artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet, dan nog zou verwerende partij een beslissing genomen én betekend moeten hebben uiterlijk op 18.03.2011. In casu nam verwerende partij een eindbeslissing op 29.04.2011 en betekende deze aan verzoekster op datum van 05.05.2011. Dit is in elke hypothese (9 maanden behandelingstermijn of 9 maanden behandelingstermijn plus 3 maanden uitstel) te laat en werd de bestreden beslissing in strijd genomen met artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet. In casu MOEST verwerende partij een machtiging tot verblijf aan verzoekster afleveren. Op datum van 27.05.2011 richtte de raadsman van verzoekster een mail naar de FOD Buitenlandse Zaken met verzoek tot kopie van het

visumdossier, waarop op datum van 01.06.2011 werd geantwoord dat dit laatste dossier te bestellen is bij de FOD Binnenlandse Zaken (stuk 3). Uit het administratief dossier van verwerende partij blijkt geen enkel nieuw gegeven.

1.1.5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen

alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 23, in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2,4. in fine).

1.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154,954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43,735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43,735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.),

1.1.7. Immers een zorgvuldige en redelijke administratieve overheid moet het nodige doen deze termijnen te respecteren en geen beslissing te nemen die in strijd is met de wetgeving. Een zorgvuldige administratieve overheid had de bestreden beslissing niet genomen gelet op de omstandigheden van het dossier. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 10 § 1, alinea 1,4° en 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat er twee beslissingen tot uitstel werden genomen, één op 1 september 2010 en één op 1 oktober 2010. De verwerende partij voegt deze beslissingen nog eens toe aan haar nota. De verwerende partij meent derhalve dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een termijn van 15 maanden beschikte om een beslissing te nemen, zodat de bestreden beslissing niet te laat werd genomen.

De verwerende partij verduidelijkt dat de wet niet voorziet dat een beslissing tot uitstel van drie maanden pas ná de termijn van negen maanden kan worden genomen, en evenmin dat een volgende beslissing tot uitstel opnieuw pas ná het verstrijken van deze drie maanden zou kunnen worden genomen. Verzoekster poneert dit ook niet in haar verzoekschrift.

De verwerende partij merkt op dat artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de beslissingen tot uitstel niet aan de visumaanvrager ter kennis worden gebracht. Er wordt slechts een sanctie voorzien indien er geen beslissing is binnen de voorziene termijn. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op zeer regelmatige basis correspondentie werd gevoerd tussen de dossierbehandelaar en verzoeksters contactpersoon bij het CAW “De Mare” te Antwerpen. Hieruit blijkt dat de betrokkenen zeer stipt op de hoogte waren van de vooruitgang in hun dossier.

Verzoekster kan volgens de verwerende partij daarom niet ernstig voorhouden dat het bestuur onbehoorlijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Zoals afdoende blijkt uit de stukken van het administratief dossier, handelde de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. De Raad merkt vooreerst op dat in deze zaak de bestreden beslissing getoetst dient te worden aan de wettelijke bepalingen zoals die golden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 29 april 2011. *In casu* betreft het de gezinshereniging met een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Verzoekster getuigt sinds de inwerkingtreding van de nieuwe wettelijke bepalingen op 22 september 2011 nog steeds van een belang bij huidig beroep. Voor de echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot vestiging in België, is nog steeds gezinshereniging mogelijk. Verzoekster is 23 jaar oud en haar echtgenoot 31.

3.3.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de Belgische ambassade te Dakar (Senegal) op 18 maart 2010. De beslissing inzake deze visumaanvraag werd genomen op 29 april 2011, dit is één jaar en één maand en enkele dagen na het indienen van de aanvraag.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij meent dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de voorziene termijn van negen maanden en dat haar geen beslissing van uitstel werd ter kennis gebracht.

Artikel 12bis, § 2, derde, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet schreven het volgende voor:

“De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat *in casu* twee maal een gemotiveerde beslissing tot uitstel werd genomen: een eerste maal op 1 september 2010 en een tweede maal op 1 oktober 2010.

Inzake deze beslissingen tot uitstel wordt in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen over artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 67*):

“Met betrekking tot de behandeling van het verzoek voorziet § 2, nieuw, overeenkomstig artikel 5, § 4 van de richtlijn dat de beslissing tot toelating tot verblijf zo spoedig mogelijk (uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van het verzoek) moet worden genomen en betekend moet worden. In bijzondere gevallen, die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek (bijvoorbeeld in het geval van dossiers waarin er sprake is van een vermoeden dat het om een schijnhuwelijk gaat en waarvoor een advies van het bevoegd parket vereist is) kan deze termijn twee keer met een periode van 3 maanden verlengd worden. Elke verlenging moet het voorwerp uitmaken van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”

Uit de bewoordingen van artikel 12bis, § 2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet en de memorie van toelichting blijkt dat de beslissing zo spoedig mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum van de aanvraag moet worden genomen. In bijzondere gevallen kan deze termijn twee maal verlengd worden met telkens drie maanden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat een eerste maal een beslissing tot uitstel werd genomen op 1 september 2010, dit is minder dan zes maanden na de datum van aanvraag, en een tweede maal op 1 oktober, dit is minder dan zeven maanden na datum van de aanvraag en slechts één maand na de eerste beslissing tot uitstel. Door op deze wijze te werk te gaan, namelijk nog lang vóór het verstrijken van de termijn van negen maanden twee opeenvolgende beslissingen tot uitstel te nemen om zo de uiteindelijke termijn met zes maanden te verlengen, miskent de verwerende partij de *ratio legis* van artikel 12bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel biedt de mogelijkheid om in bijzondere gevallen de termijn van negen maanden te verlengen met drie maanden, en eventueel vervolgens nog een tweede keer met drie maanden. Het lijkt niet de bedoeling van de wetgever te zijn om de mogelijkheid te creëren om tijdens de behandelingsperiode, als de einddatum nog niet in zicht is, de behandelingsduur van de visumaanvraag al “preventief” te verlengen.

Waar de verwerende partij in de nota uiteenzet dat het niet logisch is dat de beslissingen telkens op het einde van de termijn worden genomen omdat de ambassade hierover tijdig ingelicht moet worden en de ambassade vervolgens de aanvrager dient te verwittigen, kan ze niet gevolgd worden. Uit de stukken van het dossier blijkt immers niet dat de beslissingen tot uitstel werden overgemaakt aan de ambassade en dat de ambassade vervolgens een poging heeft ondernomen om de beslissingen tot uitstel ter kennis te brengen van verzoekster. De verwerende partij kan deze praktische overwegingen bijgevolg in dit dossier niet aanhalen ter verdediging van haar “preventieve” beslissingen.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat slechts één van de twee beslissingen tot uitstel, deze van 1 oktober 2010, op 19 april 2011 aan verzoeksters raadvrouw ter kennis werd gebracht. Zelfs al zou aanvaard worden dat dit een geldige kennisgeving is van een beslissing tot uitstel, dan nog dient vastgesteld te worden dat de termijn van negen maanden, door deze

beslissing verlengd met drie maanden, verstreken was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verwerende partij in de nota wijst op het feit dat verzoekster ook op de hoogte was van de beslissing tot uitstel van 1 september 2010 door een e-mailcorrespondentie met de sociaal assistente van verzoeksters echtgenoot, kan *in casu* niet aanvaard worden dat deze correspondentie met een derde geldt als een kennisgeving aan de aanvrager in de zin van artikel 12bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet. Waar de verwerende partij erop wijst dat er geen sanctie voorzien is indien de beslissing tot uitstel niet aan de visumaanvrager ter kennis worden gebracht, herhaalt de Raad dat de verwerende partij de *ratio legis* van artikel 12bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet heeft miskend en dat het niet opgaat om "preventief" twee opeenvolgende maanden een beslissing tot uitstel te nemen, nog enkele maanden vóór het verstrijken van de oorspronkelijke termijn van negen maanden.

De termijn van negen maanden na het indienen van de aanvraag is bijgevolg verstreken zonder dat een beslissing inzake de visumaanvraag werd genomen. Zelfs al zou aanvaard worden dat de ene "preventieve" beslissing tot uitstel die aan verzoeksters raadsvrouw is meegedeeld, zou gelden zodat de termijn met drie maanden verlengd wordt, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen meer dan twaalf maanden na de datum van de aanvraag.

De Raad verwijst in dit verband ook naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 128/210 van 4 november 2010, waar in punt B.7.1 het volgende wordt overwogen:

"Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in: enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt."

Dienvolgens was artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet van toepassing:

"Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

De bestreden beslissing is genomen één jaar en één maand na het indienen van de aanvraag en dus buiten de termijn voorzien in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet zodat *in casu* de toelating tot verblijf verstrekt diende te worden. De schending van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dienen de overige onderdelen niet te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 april 2011 tot weigering van visum gezinshereniging, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET